

Vlugge vingers

Uitgeverij Eenvoudig Communiceren | Lezen voor Iedereen
eenvoudigcommuniceren.nl
lezenvooriedereen.be

Vlugge vingers is het zesde deel in de reeks *Het talent van ...*, een hartverwarmende serie voor jongeren van 10-13 jaar, geschreven in makkelijke taal (onder 1F/AVI midden 7).

Tekst: Simone Arts
Redactie en vormgeving: Eenvoudig Communiceren
Illustraties: Jitske Wadman
Coverbeeld: Shutterstock
Druk: Easy-to-Read Publications

© 2021 | Uitgeverij Eenvoudig Communiceren, Amsterdam
Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978-90-8696-571-7
NUR 286

Vlugge vingers

Simone Arts

Dit boek heeft het keurmerk Makkelijk Lezen

Inhoud

Gat in de bank.....	7
Grijze muis.....	11
Leugens, leugens, leugens	16
Heitje voor een karweitje	21
Scherven brengen geluk.....	28
Op het station	34
Spijt	40
Betoverd.....	45
Jij kunt ook niks.....	50
Met de pet.....	55
Beste vriend, slechtste vriend	62
Vlugge vingers	68
De uitnodiging	72
Opgelost	77
Coole gast	81

Gat in de bank

Milo zit in de woonkamer. Hij peutert aan de groene bekleding van de bank. Er zit een scheurtje in de stof.

De tv staat aan, het nieuws wordt uitgezonden. Het gaat over het station. Daar zijn steeds meer winkeldieven en zakkenrollers.

Midden in een zin van de nieuwslezer gaat het beeld op zwart. Milo zucht. Niet weer, hè? Die tv is echt te oud. En de bank ook. Het scheurtje is al een gaatje geworden.

De vulling eronder is brokkelig. Het is niet slim om eraan te zitten, dat weet Milo ook wel. Maar hij kan het niet helpen. Zijn vingers bewegen nu eenmaal altijd.

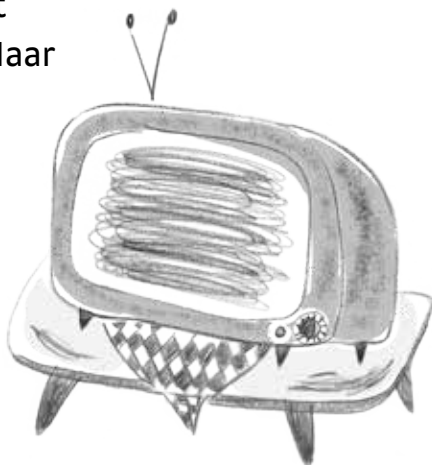
Milo legt zijn handen op zijn benen en doet alsof hij pianospeelt. In zijn hoofd maakt hij er een melodietje bij: tadadaa, tadadaa ...

‘Macaroni met ketchup?!’, klinkt het uit de keuken. Het is Milo’s vader, en hij is niet blij. ‘Waarom bak je geen vlees voor mij, Wanda?’ Hij vloekt.

De muziek in Milo’s hoofd stopt. Zijn linkerhand knijpt in zijn been. Zijn rechterhand peutert weer, iets te hard. Krak zegt de stof. Het gaatje is nu een echt gat geworden. Hij hoort zijn moeder zeggen: ‘Het geld is bijna op.’ Milo’s vader begint te razen. Dat hij dag en nacht werkt. Dat hij honger heeft als hij thuiskomt. Dat hij dan een stuk vlees wil. Milo’s moeder antwoordt dat ze dat begrijpt, maar dat hun bankrekening ...

Vader laat haar niet uitpraten.
'De bank is een bodemloze put!'; roept hij.
'Geldwolven zijn het! Rovers, dieven!'
Milo's hart doet een drumsolo. Hij heeft een
hekel aan schreeuwen en ruzie.
Vanuit de woonkamer ziet hij zijn ouders.
Moeder met haar rug naar hem toe bij de
keukendeur. En vader bij het fornuis, met
zijn jas nog aan. Hij heeft de deksel van de
pan met macaroni in zijn hand.

Milo draait zijn hoofd weg en kijkt
door het raam. Naar het
wasrek op het balkon. Naar
de flat aan de overkant.
Naar de grijze lucht
erboven.
Hij snapt zijn vader
wel. Vlees kan heel
lekker zijn na een dag
werken. Maar hij
snapt zijn moeder ook.

Als er weinig geld is, kun je geen dure dingen kopen. Dus vandaag geen vlees. Daarover ruziemaken helpt niet. En toch gebeurt het. Keer op keer.

Omdat de bank een bodemloze put is. Een gat waarin geld verdwijnt en er nooit meer uitkomt. Een soort tovenarij. Tenminste, dat zegt vader.

Maar Milo denkt dat zijn vader zelf ook geld wegtovert. In het café waar hij bijna elke dag naartoe gaat. ‘Even bijkomen van het harde werken’, zegt zijn vader dan. Maar drank is natuurlijk niet gratis. Wat kost een glas? En hoeveel glazen zou zijn vader per week drinken? Zou hij ook voor zijn vrienden betalen, of niet?

In zijn hoofd probeert Milo een rekensom te maken. Dan kijkt hij naar zijn bewegende vingers. Zonder dat hij het doorhad, heeft hij een heleboel vulling uit de bank gepeuterd.